

«Και συνετέλεσεν ο Θεός τη ημέρα τη έκτη τα έργα αυτού α εποίησεν» (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=175881>]

Ερώτηση: και τί είναι χόρτον που έχει σπόρους; **Απάντηση:** το σιτάρι, το κριθάρι, ο σόργος, τα κουκιά, τα ρεβίθια, τα λουβιά, η φακή κι αυτά, που είναι παρόμοια μ' αυτά. Τα δε υπόλοιπα φυτά δεν μας προσφέρουν καρπό και σπέρμα κατάλληλο να φέρει καρπό, είναι όμως πολύ χρήσιμα για τα ζώα, όπως κι από τα δέντρα οι καρποί όλων δεν είναι φαγώσιμοι από τους ανθρώπους, αλλά είναι φαγώσιμος ο καρπός της ελιάς, της συκιάς, της μουριάς, της χαρουπιάς, της ροδιάς, της αχλαδιάς και ορισμένων άλλων δέντρων. Διότι κάνει και ο πεύκος καρπό, ο κέδρος, το κυπαρίσσι, ο σκλήθρος, η βελανιδιά, δεν ξέρω, αν κάνει κι ό πλάτανος και τα υπόλοιπα «ξύλα κατά γένος». Σίγουρα δεν είναι κατάλληλοι για φάγωμα οι καρποί τους αλλ' όμως ούτε αυτά τα δημιούργησε για μας ο Θεός άσκοπα, διότι η χρησιμότητά τους στη ζωή είναι πάρα πολύ μεγάλη, επειδή όχι μόνο

αποτελούν το επάναγκες υλικό για το άναμμα φωτιάς των χειροτεχνών, αλλά και τα χρησιμοποιεί κάθε ξυλουργός, κτίστης και ξυλογλύπτης, για να φτιάχνει μ' αυτά φατνώματα, και ουσίες, και οροφές. Ώστε και αυτά δύσκολα καρποφορούν και τ' άκαρπα απ' αυτά να εκπληρώνουν κάποιο χρήσιμο και αναγκαίο σκοπό. Ούτως ώστε κανένα να μην είναι άχρηστο και τυχαίο, αλλά να πει ο Δαβίδ ότι ο δημιουργός με σοφία τα έχει δημιουργήσει, «και παν ξύλον, ό έχει εν αυτώ καρπόν σπέρματος σπορίμου, υμίν έσται εις βρώσιν, και πάσι τοις θηρίοις της γης, και πάσιν τοις πετεινοίς του ουρανού, και παντί ερπετώ έρποντι επί της γης, ό έχει εν εαυτώ ψυχήν ζωής, και πάντα χόρτον χλωρόν εις βρώσιν· και εγένετο όντως» (Γεν. α', 29-30).

Σαν να έλεγε ο Θεός στον Αδάμ ότι για χάρη σου και χάριν αυτών, που βρίσκονται κάτω από την εξουσία σου, και για απόλαυση τα δημιούργησα όλ' αυτά, και ας είναι για σένα και γι' αυτά για να τ' απολαμβάνετε. «Και είδεν ο Θεός τα πάντα όσα εποίησεν και ιδού καλά λίαν και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί, ημέρα έκτη» (Γεν. α', 31). «Και συνετελέσθησαν ο ουρανός και η γη και πας ο κόσμος αυτών» (Γεν. β', 1). Κόσμημα του ουρανού είναι η ποικιλία των αστεριών και της γης τα φυτά και η χλόη κι όλα όσα προήλθαν απ' αυτήν. «Και συνετέλεσεν ο Θεός εν τη ημέρα τη έκτη τα έργα αυτού, α εποίησεν» (Γεν. β', 2). Νομίζω επίσης πως

δημιούργησε τότε και τον παράδεισο, διότι λέει εδώ ότι «συνετέλεσεν ο Θεός τη ημέρα τη έκτη τα έργα αυτού» και λέει πάλι μετά από λίγο ότι «κατέπαυσεν... από πάντων των έργων αυτού» (Γεν. β', 2). Επειδή λοιπόν και ο παράδεισος είναι μεγάλο έργο του Θεού, είναι ολοφάνερο ότι τον δημιούργησε κατά την έκτη μέρα. Κι αν η Γραφή, αφού μίλησε γι' αυτόν πριν, υστέρη αναφέρθηκε σ' αυτόν λεπτομερώς, δεν είναι παράξενο. Όπως και για τον άνθρωπο, αφού τον ανέφερε πολύ πιο πριν, τότε εξήγησε ότι πλάστηκε από το χώμα και η γυναίκα από την πλευρά του, τον έπλασε την έκτη μέρα, δεν είπε από πού τον έπλασε και το είπε καθαρά αργότερα. Και τον παράδεισο τον δημιούργησε την έκτη μέρα, και μίλησε γι' αυτόν στη συνέχεια, και δεν γνωρίζουμε, αν τον φύτεψε πριν από τον άνθρωπο ή μετά απ' αυτόν. Εμένα μου φαίνεται πως τον δημιούργησε πριν από τον άνθρωπο, όπως έφτιαξε τα πάντα πριν απ' αυτόν με σκοπό, αφού φθάσει, ως βασιλιάς, να βρει έτοιμα και ωφέλιμα τα πάντα.

«Και συνετέλεσεν ο Θεός τη ημέρα τη έκτη τα έργα αυτού α εποίησεν» (Γεν. β', 2). Ας ολοκληρώσουμε λοιπόν κι εμείς εδώ τις σκέψεις μας σχετικά με την έκτη μέρα, για να οικονομηθούν για τον έβδομο λόγο αυτά, που αναφέρονται στην έβδομη μέρα. Κι εμείς, αφού μάθουμε πόσο μεγάλο αξίωμα μας αξίωσε ο δημιουργός, το οποίο δεν είναι μόνο βασιλικό και κυριαρχικό, αλλά περιλαμβάνει και το «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» μ' αυτόν, πράγματα, τα οποία χάσαμε λόγω της αμαρτίας, ας οικτίζουμε τους εαυτούς μας, κι αφού μετανοήσουμε γνήσια, ας πενθήσουμε και κλάψουμε από τα βάθη της καρδιάς μας, κι αφού προσέλθουμε σ' αυτόν, που είναι Κύριός μας «προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν» (Ψαλμ. 94,6) και «προφθάσωμεν το πρόσωπον αυτού εν εξομολογήσει» (Ψαλμ. 94,2), ομολογώντας σ' αυτόν τη ζημιά, που πάθαμε, την οποία και ο ίδιος γνωρίζει και βλέπει καθαρά. Κι ας τον παρακαλέσουμε νύκτα και μέρα να μας λυπηθεί λόγω της ευσπλαγχνίας του και να μας επαναφέρει στην αρχική τάξη, ως αγαθός, ελεήμων, φιλόανθρωπος και Θεός αυτών, που μετανοούν. Διότι σ' αυτόν αρμόζει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση, τον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα τώρα και πάντοτε και στους απέραντους αιώνες. Αμήν.

Απόδοση: Ανδρέας Κυριακού, Θεολόγος, Εκπαιδευτικός